

La guerra i les seues conseqüències s'han cobrat més de cent mil vides i han ocasionat un gran patiment al vostre país. Saddam Hussein i el seu règim pertanyen ara al passat. Valia la pena tot plegat?

—La xifra de morts ha estat i continua essent enorme. Però tothom qui coneixia la naturalesa del dictador i les seues intencions sap què podria haver-hi hagut a la rebotiga en comptes d'aquesta guerra. Saddam va fer guerres contra l'Iran i Kuwait, i contra iraquians al nord i al sud del seu propi país, guerres en les quals van morir centenars de mi-

“L'ocupació de l'Iraq hauria de ser limitada”

lers de persones. I era capaç d'instigar encara més guerres. Sí, el nombre de morts és gran, però veig la nostra lluita com un esforç enorme per a evitar més guerres semblants en el futur.

—Alemanya, després de la Segona Guerra Mundial, també fou alliberada d'un tirà per una coalició dirigida

pels Estats Units. D'això, ara en fa seixanta-tres anys, i avui encara hi ha soldats i bases militars americanes a Alemanya. Què us sembla aquest model?

—L'Iraq pot aprendre de l'experiència alemanya, però la situació no és del tot comparable. En aquell moment,

Nuri al-Maliki (Abu Gharaq, Iraq, 1950) és el primer ministre de l'Iraq. Coincidint amb la visita de Barack Obama a la regió, Maliki parla del pla de retirada de tropes proposat pel candidat demòcrata i explica què espera dels darrers mesos de la presidència de George Bush.

Alemanya va entaular una guerra que va canviar el món. Avui, a l'Iraq volem establir un calendari per a la retirada de les tropes internacionals —i hauria de ser breu. Al mateix temps, voldríem establir un tractat estratègic a llarg termini amb els Estats Units, que governaria els aspectes bàsics de les nostres relacions econòmiques i culturals. Tanmateix vull emfasitzar que el nostre acord de seguretat hauria d'entrar en vigor a curt termini.

—Què voleu dir, a curt termini? Espereu un nou acord abans de la fi de l'administració Bush?

—Fins ara, els americans no han aconseguit posar-se d'acord sobre un calendari concret per a la retirada, perquè creuen que això equivaldria a admetre una derrota. Però això no seria així, en cap cas. Si arribem a un acord, això no palesa cap derrota, sinó una victòria, un cop dur infligit a Al-Qaida i a les milícies. Els negociadors americans se n'adonen ara, i és per això que espere que prengui forma un acord fins i tot abans de la fi de la legislatura del president Bush. Amb aquestes negociacions, començarem de bell nou, sobre una base millor i més clara, atès que les primeres propostes eren inacceptables per a nosaltres.

—La immunitat per a les tropes dels Estats Units sembla ser la qüestió principal.

—És un problema fonamental per a nosaltres que no es poguera, en el meu país, perseguir delictes o crims comesos per soldats dels Estats Units contra la nostra població. Però altres qüestions són no menys importants: fins quan s'estaran aquests soldats en el nostre país? Quanta autoritat tenen? Qui controla quants soldats entren i ixen del país i on?

—Aventurariéu una predicció de quan abandonarà l'Iraq el gros de les tropes dels Estats Units?

—Com abans millor, almenys per la part que ens toca. El candidat a la presidència Barack Obama parla de setze mesos. Creiem que aquest seria el marge de temps correcte per a una retirada, amb la possibilitat de canvis lleugers.

—Suposa això un suport obert a aquest candidat en les eleccions de novembre? Obama, un home sense lligams amb l'exèrcit, comprèn l'Iraq millor que l'heroi de guerra John McCain?

—Els qui avui operen sobre la premissa de períodes de temps curts per a l'Iraq són més realistes. Perllongar artificialment l'ocupació de les tropes dels Estats Units a l'Iraq causaria problemes. Per descomptat, això no és en absolut un suport electoral. Escollir el candidat com a president és cosa dels americans. Però és cosa dels iraquians dir què volen. I ací és on el poble i el govern estan completament d'acord: que l'ocupació de l'Iraq per part de forces de la coalició hauria de ser limitada.

—En la vostra opinió, quin factor ha contribuït més a dur la calma a la situació al país?

—Hi ha molts factors, però els veig en l'ordre següent. En primer lloc, hem aconseguit una aproximació política al centre de l'Iraq. Això ens ha permès, sobretot, de neutralitzar Al-Qaida. En segon lloc, les nostres forces de seguretat estan fent avenços. En tercer lloc, la població ha reaccionat amb un profund sentit de repulsa davant de les atrocitats d'Al-Qaida i de les milícies. Finalment, per descomptat, hi ha la recuperació econòmica.

—Els crítics us han acusat d'atacar sense contemplacions l'exèrcit del Mahdi del líder xiïta Muqtada al-Sadr, mentre feu la viu-viu amb la seua rival, la milícia Badr de l'aiatol·là Mohammed Baqir al-Hakim.

—Això no és cert. Actuem amb la mateixa fermesa davant de qualsevol que contravinga la llei. Fa uns pocs dies vam tenir un incident amb un grup associat amb la gent de Badr. L'exèrcit va actuar immediatament i els va detenir tots. No vam fer cap excepció. El càstig es basa únicament en la naturalesa del crim, no en la identitat del criminal.

—Al sud de l'Iraq, d'on veniu, us han comparat amb Saddam Hussein pel que fa al rigor.

—Això és la mena de coses que diu la gent que no entén la urgència amb què l'Iraq necessita estabilitat —o que prefereix la inestabilitat. No volem estendre la por i el terror a l'Iraq. Per exemple, hem donat a les milícies una sèrie de dates límit per a lliurar les armes. La seua resistència fou enorme, de manera que vam haver de fer-los front amb una enorme força nosaltres també.

—Quin paper considereu per al vostre principal rival, Muqtada al-

Sadr? Pot haver-hi mai una reconciliació nacional a l'Iraq sense la seua participació?

—Tan sols us podeu reconciliar amb algú que vol reconciliar-se. Sa excel·lència Muqtada al-Sadr pot ser un soci polític, sobretot si, amb aquest objectiu, es basa en el gran llegat espiritual que ha heretat dels seus avantpassats. Ha comprès que el seu moviment fou, eventualment, infiltrat per elements criminals, per homes de l'antic règim, gent d'Al-Qaida i d'altres. El fet que ara es trobe en un procés de separar-se sistemàticament d'aquests elements encara el fa més fort com a soci polític. Com a polític, repetisc, no com a líder d'una milícia.

—Vau passar part de l'exili a l'Iran i heu visitat el país diverses vegades des que vau assumir el càrrec. Ens podeu explicar què intenten els líders de Teheran? Estan construint una bomba atòmica? Ho considereu un perill greu?

—No se m'han confiat els detalls del programa nuclear iranià. Els representants de l'Iran ens asseguren, tanmateix, que aquest programa serveix objectius pacífics. Fins i tot si Teheran volia desenvolupar una arma nuclear, podria trigar força, simplement des d'un punt de vista tècnic. És obvi que la nostra regió és massa fràgil com perquè ni tan sols un sol país posseïssa armes nuclears, ja que sempre serà un incentiu perquè altres països en construïsquen també.

—La vostra feina és probablement una de les més perilloses que pot tenir un polític. Com hi feu front i què feu per fer-la suportable?

—Duc a terme una vida molt senzilla —una vida emmotllada per forces externes, que sembla ser el que el destí ha deparat als iraquians. En aquest sentit, les últimes dècades de dictadura no han canviat tanta cosa. Què em fa seguir? L'exercici constant del meu treball i els èxits que recollim. Per a mi significa molt veure com avui som més a prop d'un Iraq democràtic, que respecta els drets humans, que no fa només uns quants mesos.

*Mathias Muller von Blumencrow
Bernard Zand a Bagdad
© DER SPIEGEL — EL TEMPS
Traducció de Guillem Soler*